

Spodní hřbitov

Hřbitovy vždy obklopovala podivná bublina někdy až nepříjemného klidu a ticha. Tento se mi však zdá jako výjimka. Možná za to může nedaleká silnice anebo park s dětským hřištěm. Zatímco na hřbitově chce člověk strávit nějaký ten čas se svými zesnulými známými, křik pocházející z dětského hřiště mu moc příjemný nebude.

Když se hned ze začátku cesta za bránou rozděluje a jako by protéká mezi hroby, připomíná mi deltu nějaké řeky, řeky ústící do jiného světa. V tomto světě hroby představují domy pro lidi, kteří v nich stráví své nekonečné životy bez strachu a utrpení, cestičky jsou jako ulice, kde se mrtví můžou scházet s přáteli a povídat si o svém předchozím životě, a hřbitovní zeď je hranice tohoto světa již žádná z duší nesmí překročit.

Představa tohoto krásného světa dokáže alespoň na chvíli zmenšit můj strach z budoucnosti a já se nechám unášet fantazií. Stromy lemující cestu vyrostou a stanou se z nich sloupy, jenž podpírají oblohu. Ta se ale zatáhne a mrazivý únorový vítr mě vrátí zpět do reality

Jen co vyjdu ven, udeří do mě vlna štěstí a veselí. Dětský smích, křik jejich rodičů snažící se je zklidnit a nespokojené brblání kolemjdoucích mi na tváři opět vykouzlí úsměv. Procházím se kolem hřbitovní zdi a kroutím hlavou nad nesmyslně postavenou zídkou. K časem našedlé zdi s výstupky ve tvaru věžiček se jednotvárná čistě bílá zeď prostě nehodí.

Pak se zamyslím, co by se tady dalo změnit. Možná předělat tu novou zeď? Ale je pravda, že nevím, jestli tam není z nějakého hlubšího důvodu. Možná zde udržovat větší pořádek? Podle mě by to pomohlo udělat z této části města lepší místo.

Markéta Vítková Tercie, Gymnázium Tišnov

2019-2-20 15:41

2019-2-20 15:41